

Hernyák Zsóka

Tábor

Amikor már mindenki elaludt, lassan odakúsztam a sátorhoz. A tojásra fáj a fogam, amiből, ha a számításaim helyesek, néhány nap múlva kikel a pulyka. Szerettem volna végignézni, ahogy megreped a tojáshéj, és a madár a csőrével egyre tágítva a lyukat, kopasz fejével a világra bukik. Ehhez azonban el kellett lopnom a tojást, amit a táborozók felváltva őriztek a sátraikban. Nekem nem volt sátram. A nagy faasztal alá húzódva aludtam esténként. Onnan figyeltem, ahogy a többiek a tojást vastag gyapjúsálakba bugyolálják, és esténként, mint egy szent ereklyét, díszkísérettel hordozgatják sátortól sátorig. Felváltva gondozták a vékony, sárga falak között fejlődő embriót. Egyesek énekeltek neki, mások óvatosan ringatták. Mindennap felmérték a tojás állapotát, és a héj kopogtatásával győződtek meg arról, hogy minden rendben van odabent. Nem tudtam, hogy mi a céljuk a madárral, én egyszer sem mehettem a tojás közelébe. Feltett szándékom volt, hogy ellopom, és odébbálllok, majd miután kikel a pulyka, megvárom, hogy nyolc-tíz hét alatt elérje kifejlett testsúlyát. Soha nem láttam, és soha nem kóstoltam még felnőtt madarat. A táborban csak a fákról lehullott gyümölcsökkel táplálkoztunk, nyáron barackkal és körtével, télen pedig, mivel sokáig elállt, dióval és mogyoróval. Állandóan éhes voltam. Amikor a tojás még csak öt napja volt a táborban, megpróbáltam ellopni, de amikor a sátor közelébe értem, feltartóztattak. Azt mondták, olyan hangosan korog a gyomrom, hogy felébresztem a táborlakókat. Így semmiképpen sem engedhetnek a tojás közelébe. Ezt követően többször is próbálkoztam, de állandó éhségem mindig lebuktatott. Hogy a gyomrom korgását valamivel elnyomjam, a huszonötödik napon hason kúszva közelítettem a sátrakhoz. A ponyvák mozdulatlanok voltak. Már mindenki aludt. A vörös sátor előtt hallgatóztam, ott őrizték a tojást. Odabentről csak egyenletes szuszogást hallottam. A lélegzetemet visszafojtva füleltem, tudtam, hogy több esélyem már nem lesz. Huszonöt napom volt tökéletesíteni a tervemet. Belopózok a sátorba, óvatosan zsebre vágom a tojást, majd csendes léptekkel, még hajnal előtt elhagyom a tábor. Az ösvényt kerülve, a fák között hatolok az erdő közepe felé, majd amikor már elég távol vagyok a tábortól, berendezkedek egy nagyobb fa alatt. Gallyakból fonok magamnak egy otthonos vackot. Amíg a madár ki nem kel, lehullott falevelek közé rejtem, hogy melegen tartsam a tojást. Amikor először roppan meg a vékony, halványsárga héj, virrasztok mellette, és megvárom, míg a gyenge fióka le nem rugdalja magáról a héjdarabkákat. Az ezt követő hetekben a madarat a széltől is óvom. Férgeket és bogarakat gyűjtök, azzal táplálom. Esténként magam mellé veszem, és a testemmel tartom melegen

a kopasz és esendő állatot. Amikor már megerősödik, kiengedem a vackunkból, hogy feltérképezhesse a helyet, ahol élünk. Idővel fekete és fehér tollakat növeszt majd, amik helyettem óvják őt a széltől. Amikor hetek múlva már kifejlett pulyka lesz, pozsgás tokájú, erős madár, egy farönkhöz vezetem, megcirógatom kemény koponyáját, és egy határozott mozdulattal kitekerem vaskos nyakát. Megfosztom a tollaitól, majd nyársra húzva megsütöm, és megeszem. Akkor majd, évek óta először, jóllakottan fekhetek le aludni. Keresve sem találtam hibát a tervemben. Hangtalanul a sátorponyva felé nyúltam, de nem értem el. Óvatosan közelebb kúsztam, de amikor az ujjbegyem a vászonhoz ért, megroppant valami. Egy kiáltást hallottam, és kisvártatva az egész tábor felbolydult. Gyorsan talpra ugrottam, és rohanni kezdtem. A ponyvák felcsapódtak, és hatalmas nyüzsgés támadt a sátrak között. Ketten tüzet gyújtottak a tisztáson, majd megfogták egymás kezét. Hamarosan a többiek is csatlakoztak hozzájuk, félkörben, egymás kezét fogva állták körül a tüzet. Én korgó gyomorral behúzódtam a faasztal alá. Nem sokáig voltam biztonságban, mert elvitték az asztalt a fejem fölé, és a tűz elé tették. Végül a vörös sátorból is előjött az őrző, kezében a vastag sálba bugyolált tojással. Majd a többiek várakozó tekintetétől kísérvé letekerte a sálat, és óvatosan letette a gyapjúkupac közepén pihenő tojást az asztalra. Mindenki mozdulatlanul nézett. Én se vettem le tekintetemet a tojásról. Hosszú ideig maradtunk így. Néhányan időközben lehuppantak a földre, és kényelmesen elhelyezkedve figyeltek tovább. Amikor már hajnalodott, és még mindig nem mozdult meg a tojás, az egyik őrző felkelt, és óvatosan megközelítette az asztalt. Mutatóujjával megérintette a héjat, de mivel továbbra sem történt semmi, megpöckölte. A tojás megbillent, és a biztonságos textilfészkéből az asztalra esett. Ahogy a vékony, sárgás héj a falaphoz ért, azonnal széttört, kiengedve magából a tartalmát. Hirtelen mindenki felpattant, és az asztal köré gyűlt. Én is felálltam, és a tömeg felé futottam. Menet közben még láttam, amint az asztallapon elnyúló, nyálkás váladék közepén fénylik egy napszínű, szabályos félgömb. Egyszerre csaptak le. Hiába nyújtogattam a nyakam, a táborozók feje eltakarta előlem a sokat dédelgett váladékot. A távolból jól megfigyeltem az asztal fölött mozgolódó tarkókat. Többségüket fekete, barna és szőke haj borította. A sűrűn növényes hajsálak megóvták a koponyákat a széltől. Szerencsére néhány olyan tarkó is akadt, amelyik kopasz volt, sima és fényes. Füleltem. Az asztal felől érkező furcsa, szörcsögő hangok sikeresen elnyomták az üres gyomrom keltette zajt. Tudva, hogy több lehetőségem már nem lesz, új tervet gondoltam ki, majd óvatos léptekkel elindultam a védtelen fejek felé.